

เทศน์เช้า วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเกิดมาเป็นคนไง คนมีสมอง คนมีความคิด เกิดเป็นคนนะ พอเกิดเป็นคนแล้วพบพุทธศาสนา ศาสนาเป็นที่พึ่งอาศัยนะ โลกมันร้อน เวลาอยู่กับโลก เราเกิดเป็นมนุษย์ เห็นใหม่ เป็นอริยทรัพย์ เพราะเกิดเป็นมนุษย์มีโอกาสได้ทำดีและทำชั่ว มีโอกาสทำสิ่งที่เราพอใจทั้งนั้นแหละ แต่ถ้าพอใจตามกิเลส เห็นใหม่ นี่ศาสนาเป็นที่พึ่งตรงนี้ เวลาโลกมันร้อนนะเราอยู่กับโลก เกิดมาถ้ามีบุญมีกรรมนะ กรรมดีจะประสบความสำเร็จในชีวิตต่างๆ แต่ขนาดไหนก็แล้วแต่ชีวิตนี้ลุ่มๆ ดอนๆ เพราะคนเราทำดีทำชั่วมา ไม่มีใครทำดีมาตลอดและทำชั่วมาตลอด

แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในพระไตรปิฎกบอกไว้ละว่าท่านก็เคยตกนรก ก่อนหน้าที่จะเป็นโพธิสัตว์ เห็นใหม่ โพธิสัตว์ทำคุณงามความดีมาต่อเนื่อง จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์แล้วมันกลับไม่ได้ คือทำความดีต่อหน้าไปเรื่อย เวลาไปทำความดี เป็นเทมียิปี่ นี่เขาทดสอบว่าเป็นไปจริงหรือเปล่า แม้แต่ตัดหูตัดจมูกท่านก็ทนของท่านเอา นี่ท่านทำคุณงามความดี ท่านปรารถนาใจ ขันติบารมี เวลาสร้างบารมี บารมี ๑๐ ทัศ นึกษัตริย์เขาไม่เชื่อ เขาไม่เชื่อเขาเอามัดตัดหูเอามัดตัดจมูกเพื่อจะให้เราพูดออกมาให้ได้ว่าเจ็บหรือไม่เจ็บ ท่านไม่พูดเลย เห็นใหม่

นี่การสร้างคุณงามความดี แต่โลกเขาจะเชื่อกับเราไหมละ? โลกเขาไม่เชื่อกับเราหรอก ฉะนั้น สิ่งในโลกเขาไม่เชื่อกับเรา ถ้าเราสร้างคุณงามความดีของเรา สิ่งนี้เวลาเราเกิดมานี้บุญและกรรม บุญกรรมจะให้ผล บุญกรรมให้ผลนี้ใครเป็นคนบอกล่ะ? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนบอกเอง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ พระในสมัยพุทธกาลหรือผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เวลาเกิดวิฤตติขึ้นมาท่านจะถาม แม้แต่นางสามาวดีที่เป็นพระโสคาบัน โคนเขาเผาตายเลย พอเผาตายนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า นี่เป็นพระโสคาบัน

เป็นพระโศดาบันทำไมโดนเขาเผาตาย ทำไมมันมีบาปอกุศลขนาดนั้น? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก มีอยู่ชาติหนึ่งเขาเกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วเขาไปอาบน้ำที่ท่าน้ำ เขามีบริษัทบริวารไปด้วย ที่นี้อบน้ำเสร็จขึ้นมาแล้วเขาหนาวของเขา เขาก็จุดไฟเพื่อจะผิงเอาความอบอุ่น พอผิงไปแล้ว ที่กองฟางนั้นมีพระปัจเจกพุทธเจ้านั่งภาวนาอยู่ในนั้น ท่านนั่งเข้าสมาบัติอยู่ในนั้น พอเข้าสมาบัติอยู่ในนั้น พอจุดไฟเผา กรรมอันนี้มันก็สาหัสสาครรจ์อยู่แล้ว

แต่นี้พอจุดไฟเผาไป ต้องการความอบอุ่นไป เจอพระปัจเจกพุทธเจ้านั่งอยู่ที่นั่น กลัวความผิด กลัวความผิดก็หาฟืนมาเพื่อจะเผาทำลายหลักฐานนั้น ยิ่งเผาๆ มันเผามันก็ไม่ทำลาย มันเป็นไปไม่ได้ สุดท้ายกรรมอันนั้นมา ตคนรกอเวจีมามหาศาลเลยนะ แล้วเวลาเวียนตายเวียนเกิดมา จนมาเกิดเป็นนางสามาวดี นี่ฟังกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโศดาบัน

การเป็นพระโศดาบันก็ยังมีเหตุการณ์ในเมืองนั้นจนเขาโดนเผาตายไป ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำไมเป็นแบบนี้ ทำไมเป็นแบบนี้ เห็นไหม คนเราสร้างคุณงามความดีมา แล้วสร้างบาปมาเหมือนกัน ที่นี้ทุกดวงจิตมันมีมาสภาวะแบบนี้ ฉะนั้น เราเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา โลกเราเกิดมาเป็นมนุษย์นี่เป็นอริยทรัพย์ โลกนี้มันร้อน ร้อนอย่างไรก็แล้วแต่ เราก็ต้องดำรงชีวิตของเราให้ไหม แต่ถ้าใครมีหลักมีเกณฑ์จะออกประพฤติปฏิบัติ จะหาหลักเกณฑ์ของเราให้ได้

ศาสนาเป็นที่พึ่ง ศาสนานี้เป็นที่หลบภัยนะ เวลาทางโลกเขามาหลบภัยในศาสนา นี่เขาหลบภัยเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของเขา แต่ถ้าเรามีจิตมีใจของเรามาประพฤติปฏิบัติ เราก็ต้องอาศัยศาสนา อาศัยศาสนา ศาสนาคืออะไร? ศาสนาคือคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เราไปเป็นกันว่าเป็นวัดดู วิหารต่างๆ นี่เป็นตัวศาสนา วัดเรื่องศาสนา นี่เป็นวัตถุทั้งนั้นแหละ ตัวศาสนาคือคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรื่องอริยสัง เรื่องสังจะความจริง

แล้วสังจะความจริง เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาด้วยมุมมองของเรา ด้วยความเห็นของเรา นี่เป็นโลก เห็นไหม นี่มันยังเป็นโลกมาเรื่อยๆ เป็นโลก เพราะเราเกิดมากับโลก เราเกิดมากับโลก เราเกิดมาจากเวรจากกรรม เกิดมาจากเวรจากกรรม ถ้าเรามีสติปัญญา เราเกิดมาเป็นมนุษย์เป็นภพชาติที่ประเสริฐที่สุด ประเสริฐที่สุดเพราะอะไร เพราะ

ทำดีก็ได้ทำชั่วก็ได้ เพราะทำดีทำชั่วก็ได้เราถึงมาเกิด เราถึงมีทั้งประสบความสำเร็จและมีความทุกข์ความยากในใจของเรา

เวลาเขาไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เห็นไหม สิ่งนั้นเขาเกิดด้วยบุญกุศลของเขา สถานะของเขา เขาก็มีความทุกข์ของเขา เขามีความทุกข์ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจเขาเหมือนกัน เวลาเกิดในนรกอเวจี เกิดในสิ่งที่อบายภูมิลงไป นี่เขาเกิดโดยบาปของเขา สิ่งนั้นให้ผลกับเขา ให้ผลกับเขาตลอดไป มันมีความทุกข์เป็นหลัก มีแต่ความเดือดร้อนเป็นที่อยู่อาศัย นี่เวลามาเกิดเป็นมนุษย์ ดีก็มีชั่วก็มีในภพชาติของเรา ทีนี้เราจะเลือกเฟ้นสิ่งใดละ

ถ้าเรามีความทุกข์ร้อนนักในเรื่องทางโลก เราก็ต้องมีศาสนาเป็นที่หลบภัย แต่ถ้าเห็นภัยในวัฏสงสาร เราจะพ้นจากทุกข์ให้ได้ จะพ้นจากทุกข์ให้ได้ จะพ้นจากทุกข์ให้ได้ นี่มันมีโอกาส โอกาสเพราะว่ามีศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เป็นเครื่องชี้ดำเนิน นี่เป็นอริยสัจ แล้วเราประพฤติปฏิบัติให้เป็นความจริงของเราขึ้นมา ถ้าเรามีสติ มันยับยั้งได้ มันก็เป็นเรื่องมหัศจรรย์แล้วละ

เวลามันทุกข์มันยากนะ นี่ความทุกข์ความยากมันเกิดจากอะไรละ? เราแพ้กัณฑ์ตัวเองใจ เราแพ้ความรู้สึกนึกคิดของเรา แล้วความรู้สึกนึกคิดของเรามันเจอไปด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก กิเลสตัณหาความทะยานอยากมันล้นฝั่ง มันเอาแต่ใจของมัน มันมีความพอใจของมัน มันทำสิ่งใดมันก็เอาแต่ความพอใจของมัน ความพอใจของมันนะ มันจะดีมันจะชั่วมันไม่เข้าใจของมัน แต่มันคิดว่าดี คิดว่าดี เพราะมันพอใจใจ พอทำไปแล้วมันก็เกิดความบาดหมาง เกิดการกระทบกระทั่งอื่น เกิดบาปอกุศลมันก็ฝังมาที่ใจทั้งนั้นแหละ นั่นทำตามตัณหาความทะยานอยาก

แต่ถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติของเราตามความเป็นจริง ถ้าตัณหาความทะยานอยากคือมันอยากได้ อยากดี อยากเป็น...อยากได้ อยากดี อยากเป็นแล้วมันเป็นจริงไหม ถ้าอยากได้ อยากดี อยากเป็น แล้วมันไม่เป็น ไม่เป็นเราต้องตั้งสติของเรา เห็นไหม ตั้งสติของเรา ให้ความอยากได้ดี อยากดี อยากเป็นให้มันสงบลง พอสงบลง จิตมันก็สงบเข้ามา ถ้าจิตสงบเข้ามาจะ ถ้าเกิดมันฝึกหัดใช้ปัญญาเข้ามา นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ สอนว่าถ้าจิตมันสงบแล้วมันไม่ใช่เกิดจากตัณหาความทะยานอยาก มันเกิดจากความเป็นจริง มันเกิดจากข้อเท็จจริง

เวลาพระอาทิตย์ขึ้น เห็นไหม แสงแดดมันส่องไป มันไปทุกหลังคาเรือนนะ มันไม่มีลำเอียงให้บ้านใคร บ้านคนจนไม่ส่องไป จะส่องไปบ้านคนรวย จะส่องไปที่เราพอใจ บ้านไหนเราก็

ส่องแสงนั้นมันไม่ไป มันก็ไปทั่ว จิตใจของมันสงบ มันไม่มีต้นหาความทะยานอยาก มันไม่แบ่งแยก มันไม่คิดว่าแสงนี้จะไปบ้านใคร ถ้ามันคิดว่าธรรมะเป็นของเรา ธรรมะที่เราจะเข้าใจได้ มันจะคิดไปตามประสามัน

พอจิตมันสงบแล้ว ถ้ามันเกิดปัญญาขึ้นมา แสงแดดเวลามันส่องไป ทุกบ้านเรือนมันส่องไปเสมอภาคกันหมดเลย ถ้าจิตมันสงบเข้ามาแล้ว ต้นหาความทะยานอยากมันไม่เข้ามาแบ่งแยกดีหรือชั่ว ไม่เข้ามาจินตนาการตามความพอใจของตัวเอง เห็นไหม มันก็เกิดสมาธิ สมาธิเป็นสังขธรรม เห็นไหม สมาธิเป็นสังขะ เป็นข้อเท็จจริง เป็นสากล พอสากล ถ้ามันเกิดใช้ปัญญาขึ้นมาละ ถ้าเราเห็นว่าศาสนานี้เป็นที่หลบภัย เป็นที่พึ่ง เป็นที่หลบความเร่าร้อน นั่นก็เป็นอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี่ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมจะเกิดขึ้นมากับใจเราเลยละ ใจเราจะเป็นธรรมเลยละ

ถ้าใจเราเป็นธรรมขึ้นมา เห็นไหม ใจเราเป็นธรรม ใจเราไม่เป็นโลก ถ้าใจเป็นโลกมันมีกิเลสต้นหาความทะยานอยาก มันแบ่งแยกดีและชั่ว มันแบ่งแยกความพอใจของมัน พอเป็นธรรมขึ้นมา เป็นธรรม เป็นสังขธรรม มันไม่มีดีและชั่ว มันเป็นข้อเท็จจริงของมัน แต่พอเวลาเราปฏิบัติไป ใช้ปัญญาของเราไป มันพอใจ เห็นไหม ถ้าจิตมันปล่อยวาง จิตมันสงบกว่าอันนี้ดี แต่ถ้าจิตมันไม่ลง ปฏิบัติไปแล้ว จิตมันพิจารณาไปแล้วมันไม่ปล่อยวาง อันนี้ก็มีความไม่พอใจ ก็เป็นความชั่วของเราใจ มันเป็นความชั่ว เป็นความผิดพลาด เป็นทางลบ มันไม่ดี ถ้าเป็นทางบวก มันดี เห็นไหม

นี่ขณะที่เราปฏิบัติไป เราใช้ปัญญาของเราไป ทำไมมันเป็นแบบนี้ล่ะ? มันเป็นแบบนี้เพราะจิตมันเสื่อม จิตถ้าเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิเป็นกลาง มันเป็นสากล แต่เวลาสัมมาสมาธิมันอ่อนลง มันมีต้นหาความทะยานอยากเข้ามา นี่ถ้าต้นหาความทะยานอยาก คือว่าจิตใจของเราเป็นโลกของเรา คือความพอใจของเรามันบวกเข้ามา พอบวกเข้ามา ใช้ปัญญาไปปัญญามันก็บิดเบี้ยว ปัญญามันก็ไม่เป็นความจริง

ฉะนั้น พอไม่เป็นความจริงเราก็ไปให้คำมั่นเอง เราไปให้คำมั่นเอง เห็นไหม ผู้ใดปฏิบัติธรรมด้วยความคาดหวัง ด้วยความคั่นเคา ด้วยความพอใจของเรา มันก็ไม่เป็นความจริงขึ้นมา แต่ถ้าเราทำตามความเป็นจริงขึ้นมา พอมันเป็นอย่างนั้นปั๊บ ถ้าเรามีครูบาอาจารย์คอยบอก สิ่งนั้นเพราะเราบวกสมมุติของเราเข้าไป เราบวกต้นหาความทะยานอยากของเราเข้าไป เราก็บอกว่ามัน

ไม่จริง ๆ เพราะเราปฏิบัติมันเป็นดีไปหมด ไม่จริง ๆ ทั้งนั้นแหละ...เพราะอะไร เพราะกิเลสมันเข้าข้างตัวมันเอง

นี่เวลาครูบาอาจารย์ท่านก็เคยผ่านอย่างนี้มา ท่านก็ปล่อยวางของท่าน ท่านวางของท่าน แล้วท่านปฏิบัติตามความเป็นจริงของท่าน จนถึงที่สุดจิตมันไม่ตกไปในระหว่างอดีตภพภวนุโยค กามสุขัลลิกานุโยค ไม่ตกไปซ้ายและขวา มันจะลงท่ามกลางความเป็นจริงของมัน มัชฌิมาปฏิปทา เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกมัชฌิมาปฏิปทา ทางสายกลางๆ กลางของใครล่ะ? ถ้ากลางของกิเลสมันก็เอาแต่ความพอใจของมัน ถ้ากลางของธรรมล่ะ กลางของธรรม เห็นไหม มันไม่ลำเอียงใครทั้งสิ้น จะมั่งมีศรีสุขทุกข์จนเจ็บใจขนาดไหน ถ้าปฏิบัติแล้วมรรคมันเป็นมรรค ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา ก็เป็นความจริงขึ้นมาเหมือนกันหมด

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม มันจะแตกต่างกันมีเฉพาะว่าคนทำบุญมามาก คนทำบุญมาน้อย ถ้าคนทำบุญมามาก เขาทำของเขา มา เขาเสียสละของเขา มา นี่ที่ว่าขีปนากัญญาๆ คูสิพาหิยะที่ ฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เดียวเป็นพระอรหันต์ไปเลย เขาปฏิบัติมา ชาติก่อนที่เกิดมาเป็นพาหิยะเขาสละตายบนภูเขาคัดค้านั้นนะ

เขาภาวนาตายมาหลายชาติแล้ว เขาตายโดยที่เขาไม่ได้คุณธรรมของเขา มา แต่อันนั้นมันเป็นการสร้างสมบุญญานิกรของเขา มา พอมาเกิดเป็นพาหิยะขึ้นมา ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เดียวเขาตรัสรู้ไปเลย นั่นเพราะเขาสร้างของเขา มา เขาสร้างของเขา มา แล้วจิตใจเราสร้างมาจริงหรือเปล่าล่ะ ถ้าจิตใจเราสร้างมาจริงนะ เราจะเข้มแข็ง จิตใจเราจะไม่ออกแวกวอแวก จิตใจของเราจะมีหลักมีเกณฑ์ มันจะมีสิ่งใดขึ้นมาเราจะวินิจฉัยได้

สิ่งใดที่เราเห็นว่ามันผิดพลาด มันไม่ถูกต้อง ไม่ถูกต้องที่ไหน? ไม่ถูกต้องเพราะจิตใจมันสงสัย ไม่ถูกต้องเพราะปฏิบัติไปนี่มันสงสัย มันไม่สมุจเฉท มันไม่สรุป ถ้ามันสงสัย ถ้าสงสัยไม่เอา สงสัยเป็นสมุทัยแน่นอน สงสัยเป็นตัณหาความทะยานอยากแน่นอน แต่ถ้ามันเป็นความจริงของมัน เวลามันสมุจเฉทพหุของ มัน เป็นความจริงของมัน ไม่ต้องมีใครบอกหรือ มันรู้ของมันตามความเป็นจริง นี่ทางสายกลางๆ ทางสายกลางขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใจ แต่เราปฏิบัติกันมันเป็นทางสายกลางของกิเลส ทางสายกลางของความพอใจของตัวเอง ทางสายกลางด้วยความให้กะแนนถูกกะแนนผิดจากจิตของเรา ฉะนั้น เราจะเชื่อตัวเราไม่ได้ไง เราปฏิบัติต้องตามความเป็นจริงใจ

ถ้าตามความเป็นจริงอย่างนั้น เห็นไหม นี่เราหลบภัยมาพักร้อนในศาสนา ในที่พึ่งอาศัยใน
ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราหลบภัยแล้วเราจะฟื้นฟูใจของเรา เราจะมีสติปัญญา
ของเรา เราจะพัฒนาใจของเราให้เป็นธรรมขึ้นมา

“ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม”

ถ้าเขาปฏิบัติด้วยการคาดการณ์ การจินตนาการ ด้วยการเข้าข้างตัวเอง เขาก็ต้อง
ลุ่มๆ ดอนๆ ไปอย่างนั้น เพราะมันเป็นอนิจจัง สัพเพ ธมฺมา อนตฺตา...สัพเพ ธมฺมา อนตฺตา นี่มัน
เป็นอนัตตา สัพเพ ธมฺมา อนตฺตา มันเป็นอนัตตาหมดแหละ แม้แต่ปัญญาๆ ก็เป็นอนัตตา เป็น
อนัตตาก็คือมันแปรปรวนไป แต่ถึงที่สุดแล้วถ้ามันสมุจเฉตปหาน มันจะรู้เลยว่าอุปปธรรมที่
เหนืออนัตตามันเป็นแบบใด ที่มันพ้นจากอนัตตาไป พ้นจากสถานะที่มันหมุนเวียนทั้งหมดมัน
เป็นอย่างใด ถ้าเป็นอย่างใด นั่นล่ะเป็นธรรมจริงๆ เห็นไหม

เราหลบร้อนมาในศาสนา ถ้าเราทำความเป็นจริงขึ้นมา มันจะเป็นความจริงของเราขึ้นมา
แล้วจะเป็นอนัตตาไม่เป็นอนัตตาเราจะรู้ของเราตามความเป็นจริง มันจะเป็นอนัตตาระหว่างที่เรา
กำลังประพฤติปฏิบัติ มันเป็นอนัตตาระหว่างที่เรากำลังพิจารณาของเรา นี่กระบวนการพัฒนาการ
ของมันมันเป็นอนัตตา ถึงที่สุดแล้ว สรุปแล้วมันจะเป็นอนัตตาได้อย่างไร มันคงที่ของมันอยู่อย่าง
นั้น นั่นผลอันนั้นที่เราจะรู้จะเห็นของเรา เห็นไหม อันนี้จะเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิกะ

ถ้าเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิกะ สิ่งนี้ที่เราปรารถนา ถ้าปรารถนาขึ้นมาเป็นสมบัติ
ส่วนตน สมบัติของใจดวงนั้น ใจดวงนั้นทุกข์ๆ ยากๆ แต่ใจดวงนั้นถึงที่สุดแห่งทุกข์แล้ว ใจดวง
นั้นจะเข้าใจใจดวงนั่นเอง ถ้าใจดวงนั้นมันมีที่พึ่งอาศัย เห็นไหม นี่เราหลบภัยเข้ามาในศาสนา
เหมือนสัตว์หลบเข้าไปในร่มต้นไม้ เราก็พยายามพักฟื้นตัวเราขึ้นมาจนกว่าเราจะมั่นคงของเรา ถ้า
เราทำของเราได้อย่างนั้น เราจะประสบความสำเร็จของเรา

วันนี้วันพระ ถ้าวันพระเราอุปัฏฐากดูแลใจของเรา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานในใจของเรา
คูใจของเราเท่ากับเราดูแลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะมีแก้วสารพัดนึก พระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึก มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งของเรา เอวัง